

ΑΤΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ-ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Άγουстіνα, Πετρού, Μηλιά

ΠΕΤΡΟΥ

Ἄς πᾶμε, καὶ ἡ κερα-Μηλιά ἀπὸ τὴν πόρτα βγαίνει,
νὰ τὴ συναπαντήξωμε, νὰ δοῦμε ποῦ παγαίνει.

465 Χίλια καλῶς εὐρήκαμε, κερά, τὴν ἀφεντιά σου.

ΜΗΛΙΑ

Καλῶς τὴ τὴν κερα-Πετρού. Ἄπατὰ γιὰ ὄνομά σου
εἰς τὸ στενὸ ἐκατέβηκα, νὰ δῶ ἂν εἶν' καὶ προβάλης,
καὶ ἀπὸ τὰ ψῆς σ' ἐνίμενα μὲ πεθυμιὰ μεγάλη.

470 Καὶ τσ' Ἄγουστίνας εἶχα πεῖ νὰ ῥθῆ νὰ σὲ γυρέψη,
μὰ τούτη, ἂν πάγη καὶ ποθές, ἀγαναχτᾶ νὰ στρέψη.

ΑΓΟΥΣΤΙΝΑ

Καὶ ἂν τύχη δὲ συναπαντᾶ κιανεὶς δέκα δαιμόνους
νὰ στέκουσι νὰ ἀναρωτοῦ γιὰ τσι κακοὺς τως χρόνους,
καὶ ὁ γεῖς ἀπὸ τὴ μιὰ μερὰ καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ἄλλη
νὰ σύρνουσι τὰ κρέτα μας μὲ ἀδιαντροπιὰ μεγάλη;

475 Κι ἐγὼ ὅλους ὅλους δὲ μπορῶ γιαμιὰ νὰ κοντεντάρω,
καὶ μόνο βασανίζου με, καὶ στέκω νὰ κρεπάρω.

ΜΗΛΙΑ

Τὴν Πετρονέλα ἐλόγιασα σήμερο νὰ παντρέψω,
κερα-Πετρούσα μου ἀκριβή, καὶ νὰ συμπεθερέψω
μὲ τὸ ντετόρε τὸ γιατρὸ τὸ Λούρα, ἀπὸ κατέχεις

480 πόσα τορνέσα καὶ καλά καὶ πόσο πλοῦτος ἔχει.

Καὶ οὐδὲ κι ἐμένα ἔτσι πολλὰ δὲ μὲ ντεσκομοντάρει,
καὶ ἂν τοῦ τῆ δώσω, καὶ γδυμνὴ λέγει νὰ τήνε πάρη.
Κι ἀπεί ἴλαχε τὸ ριζικὸ ἐτοῦτο, θὰ τὸ πιάσω,
καὶ τὸ δικό μου πάλι ἐγὼ γιὰ μένα τὸ φυλάσσω.

ΠΕΤΡΟΥ

485 Καὶ πῶς ἐλόγιασες κι ἐσὺ νὰ παντρευτῆς, νὰ ζήσω;

ΜΗΛΙΑ

Ἐτοῦτο πάλι ἄλλη φορὰ μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω·
μὰ ἴδὲ ξάργου σοῦ μήνυσα νὰ δῶ ἴντ᾽ ἴχω νὰ κάμω,
νὰ μπῆς, νὰ βγῆς, νὰ κάμωμε, σὰν πεθυμῶ, τὸ γάμο.

ΠΕΤΡΟΥ

490 Κερα-Μηλιά μου, ἐπά ἴμαι ἐγὼ πρόθυμη νὰ γυρέψω
εἰς τὰ μπορῶ καὶ δύναμαι πιστὰ νὰ σοῦ δουλέψω.
Μὰ ἀληθινὰ θαμάζομαι πῶς δὲν πονεῖ ἡ ψυχὴ σου
μὲ τέτοιο γέρον ἄθρωπο νὰ σμίξης τὸ παιδί σου,
καὶ ἓνα σγουρὸ βασιλικὸ ὁμορφοκαμωμένο
εἰς ἓνα κακοτσίκαλο θὰ βάλῃς σαπημένο.

ΜΗΛΙΑ

495 Ἐτοῦτος ἔναι γέροντας, καὶ ἴντα μπορεῖ νὰ ζήσει;
Ἀκόμη ἓνα χρόνο δύο. Καὶ ἀπείτις μπουρμπουρίση
πιάνομε τὰ τορνέσα του, καὶ τότες θέλει πάρει
ἢ Πετρονέλα ἓνα νιὸ καὶ ὁμορφο κοπελιάρη.
Ἴς μποῦμε μέσα τὸ λοιπό, τὰ ροῦχα τση νὰ πιάση,
500 νὰ πᾶτε στῆ μαστόρισσας, νὰ δῆ νὰ τὰ ὀρδινιάση
καθὼς τὰ ζάρου καὶ φοροῦ τῆ σήμερον ἡμέρα
ὄλες ἐδῶ στὸ Κάστρο μας, ἦγου alla forestiera.

ΠΕΤΡΟΥ

Ἡ ἀφεντιά σου ἄς πηαίνει ὀμπρός, καὶ ἐγὼ πάλι ξεπίσω,
καὶ ἀθιβολὴ ὀμορφότατη ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τέλος τοῦ Δεύτερου Ἄττου

Alfred Vincent (επιμ.), *Φώσκολος Μάρκος Αντώνιος, Φορτουνάτος*, κριτική έκδοση, σημειώσεις, γλωσσάριο [Κρητικόν Θέατρον, 2], Εταιρία Κρητικῶν Ἱστορικῶν Μελετῶν, Ηράκλειο 1980.